6 rubla olli kautanud, tõusis ta pahha melega laua äreſt ja ütles: Nüüd ei aita muud, kui pean koio minnema ja naeſt peksma, et parrem kokko hoiab!!" —

Sinno, minno, meie.

Leſk mees wõttis lesse naese ja kummagil olli enne üks laps järrele jänud. Aasta pärraſt tekkis kolmas laps weel kahhe jure. Seal sündis siis pärraſt saggedaste, kui lasteſt mõnni karjus, et naene ütles: „Se on sinno!" Karjus teine laps, ütles temma: „Se on minno!" Teggi kolmas healt, ütleſid mees ja naene mõllemad: „Se on meie!"

Kurw mållestus.

Hanso naene olli jubba tük aega kotto ärra omma emma jures, ja mehhel olli iggaw ello. Ühhel päwal läks ta nabre Tõnno jure meelt lahhutama, kus tänna juſt lambid olli tappetud ning temmale lamba päid ette pandi. „Sõ nüüd, sõbber-naber, ütles Tõnno, egga sa kauaks lesseks ei jä, mis sa ilma asjata ni kurw olled!" — Oh, armas Tõnno," ütles Hans, „mul ei lähhä toit sisse; seſt keik mis omma ees nään, tulletab mo armaſt naeſt mele!" — Temma naene — olli se ka lambapea? —

Mis wahhe meiſtri ja selli wahhel.

Kaks selli, kingiſep ja rätſep, aiaſid maguſt jutto. „Kas tead," küsſis kingiſep, mis wahhe minno ja mo meiſtri wahhel on?" — „Noh, so meister on ſinnuſt wannem ja tenib ennam kui ſinna," ütles rätſep. — „Se polle ka walle," kostis kingiſep; „agga pea wahhe on se: mo meister käib pühhapäwa rietega tõ-päwal, seſt et tal tõ-ridid ei olle, ja minna käin tõ-päwa rietega pühhapääw, seſt et mul pühhapäwa ridid ei olle. Wata wend, seal on meie wahhe. — Jome nüüd jälle lonkſo kaks!" —

Wäimees.

„Ma sowin head önne, armas M." ütles K., kui temmaga turro peal kokko juhtus;